

СОФИЈА ДИМИТРИЈЕВИЋ

БЕЗ БУКЕ ОД ДВА ДО ШЕСТ

ХАРТЕФАКТ КУЋА БЕОГРАД (СРБИЈА)

ПОНЕДЕЉАК, 1. ЈУН И УТОРАК, 2. ЈУН

SOFIJA DIMITRIJEVIĆ

QUIET HOURS FROM TWO TO SIX

HEARTEFACT HOUSE BELGRADE (SERBIA)

MONDAY, JUNE 1ST & TUESDAY, JUNE 2ND

Режија: ТАРА МИТРОВИЋ Direction: TARA MITROVIĆ
Дизајн костима: МИЛЕНА КОСТИЋ Costume design: MILENA KOSTIĆ
Сценографија: ИВОНА ДЕСПОТОВИЋ Set design: IVONA DESPOTOVIĆ
Дизајн светла: НЕМАЊА ЦАЛИЋ Lighting design: NEMANJA CALIĆ
Дизајн звука: НИКОЛА ЕРИЋ Sound design: NIKOLA ERIĆ
Визуелни идентитет: МАРКО СТОЈАНОВИЋ Visual identity: MARKO STOJANOVIĆ

Играју: Cast

АНИТА МАНЧИЋ ANITA MANČIĆ
ИВА МИЛАНОВИЋ IVA MILANOVIĆ
МИЛАН ЗАРИЋ MILAN ZARIĆ
МАРТА БОГОСАВЉЕВИЋ MARTA BOGOSAVLJEVIĆ
НАЂА СЕКУЛИЋ NAĐA SEKULIĆ
ЈОВАНА БЕРИЋ JOVANA BERIĆ

Представа траје 1 сат и 25 минута The play is 1 hour and 25 minutes long

СПИСАТЕЉИЦА

Без буке од два до шест максима је по којој се живи или живота-ри или преживљава. Све док постоји правило на које може да се ослони, човек је безбедан. Једном прекршено правило изазива nelaгoду, јер ако је могуће супротставити се нечему толико важном, могуће је и променити поредак. Мирјана је цео свој живот том поретку подредила: узорна, а тврда, послушна а оштра, ова професорка лингвистике живи како налаже ред. Њен живот мења долазак Лане, наизглед провизорне и превртљиве младе жене која жели да бира своју слободу упркос поретку који ту реч не препознаје. Лана и Мирјана се упознају и бучно сучељавајући међусобне светове, уверавају нас да је исцељење могуће, а лет неопходан и достижан.

Софија Димитријевић (Чачак, 2001)

Свој књижевни пут започела је већ са петнаест година, објављивањем романа *Тамо? И назад?*, за који добија награду „Гашино перо“. Њени драмски текстови убрзо проналазе пут до позоришта – комад *Раке* постављен је у Београдском драмском позоришту, *ЗЕКЕ или о скакачима* затвара ФИСТ у Битеф театру, док је *Пројекат Ксенија* издвојен на конкурс Хартефакта за најбољи савремени ангажовани целовечерњи драмски текст. Као драматуршкиња сарађује са Југословенским драмским позориштем, а њен рад обухвата и сценарија за кратке филмове, међу којима се издвајају *Мрље*, *Белези*, *Даћа* и *У бедрима*. Добитница је награда „Јосип Кулунџић“ и „Слободан Селенић“, а као сарадница у настави ангажована је на Катедри за драматургију Факултета драмских уметности у Београду. Од 2024. године развија нову, четврту сарадњу са Таром Митровић, укључујући рад у Риму у оквиру пројекта Playground са уметничким тимом *Lacasadargilla*.

РЕДИТЕЉКА

Једна зграда, две жене, три сусрета, четворо комшија и безброј правила – писаних и неписаних, годинама успостављаних или произвољних, строго поштованих или слободно интерпретираних – почетне су тачке у развијању нашег комада. *Без буке од два до шест* – осим што је дискретна измена правила Кућног реда, каква би могла бити дозвољена свакоме ко овај „закон“ (као и друге) – спроводи, оно је симбол читавог низа правила и правила, која главна јунакиња Мирјана беспоговорно поштује откад постоји. Све док не позове Лану, девојку коју би закон и правила требало да штите више него што је то случај. *Без буке од два до шест* је прича о једној, читавог живота спутаној и спутаваној Мирјани, и једној, читавог живота борбеној и пркосној Лани, о две екстремне и опозитне женске судбине које се састају у једном стану једне зграде, једном опресивном микрокосмосу, у ком се током неколико дана и након неколико одлука – једна захваљујући другој, а упркос свему и свему упркос – зацељују, макар на тренутак.

Без буке од два до шест је покушај да преиспитивањем правила, самоће и усамљености, стида и страха, освете и утехе – охрабримо и уверимо и себе и вас да је промена упркос свему могућа, уколико постоји суштинска потреба за њом. *Без буке од два до шест* је покушај сублимације свега у шта дубоко верујем, а што ми делује да заборављамо – у помоћ пријатеља, ма ко то био, у исцељење, ма шта за кога оно значило. У – никад није касно. Осим ако не постане прекасно. Желим да престанемо да дозвољавамо себи да постане прекасно. Желим да нас све опоменем, и да нас, као Лана Мирјану – тргнем и запитам – да ли трпим? Зашто? Дали је то избор или навика? И шта ако заслужујем боље?

Тара Митровић (2002)

Апсолвенткиња је Позоришне и радио режије на Факултету драмских уметности у Београду и једна је од најистакнутијих ауторки своје генерације. Током студија подјед-

нако посвећено приступа класици и савременом тексту – режира Јонеска и О'Нила, са представом *Ана Кристи* учествује на Стеријином позорју младих, док комад *ЗЕКЕ или о скакачима* затвара Фестивал интернационалног студентског театра (ФИСТ) у Битеф театру. Њене представе и сценска читања извођена су у УК Пароброд, Атељеу 212 и Београдском драмском позоришту, а као асистенткиња сарађује са Ленком Удовички, Маријом Миленковић и Соњом Вукићевић. Добитница је награде „Др Хуго Клајн“ за најбољу студенткињу режије у својој генерацији, а њена дипломска представа *Незаборавак, њошочница, змијске очи* уврштена је на редовни репертоар Српског народног позоришта. Представа *Без буке од два до шест* њен је први ауторски пројекат, који од 2024. године развија у оквиру платформе Playground, у блиској сарадњи са Софијом Димитријевић.

КРИТИКА

Интимне борбе тела и духа

Текст Софије Димитријевић *Без буке од два до шест* је врло занимљива, поетски обојена, интимна и породична савремена драма, али и драма заједнице, друштвена драма. Бави се питањима суочавања са смрћу ближњих, са празнином и чежњом, са бескрајним могућностима слободе, али и проблемима отворене сексуалности и примитивизма средине, вулгарног забављања носева у туђе послове, доконости која ствара чисто зло.

Основна нит радње исписује сусрет две жене, Мирјане која је изненада остала без супруга, и Лане, проститутке која је са њим провела последње тренутке радости; овај судар два различита света производи подстицајне мисли о изборима које правимо и животима које водимо, често спутани (не)потребним правилима. Редитељка Тара Митровић ову драму поставља сведено, психолошки прецизно и преовлађујуће реалистички, заснивајући снагу изражајности на игри глумаца и опипљивој интимности простора Хартефакт куће, стана у улици Деспота Стефана.

Анита Манчић вешто и дирљиво игра Мирјану, круту професорку лингвистике, сломљену и усамљену након срчаног удара супруга. Вођена жељом да оживи сећања на њега, или да продуби знања о њему, ступа у редован контакт са Ланом, потпуно другачије природе. Ива Милановић је обликује врло живо и аутентично, као одлучну и дрску младу жену, свесну себе и моћи коју има над мушкарцима, практичну, али и помало неуротичну особу, уверену да ужива у свом послу. Као таква, она помало смекшава Мирјанину крутост, ригидност, које су је вероватно удаљиле од вољеног супруга. Милан Зарић такође истанчано гради лик комшије, новог председника кућног савета; он носи линију радње која тече паралелно са током сусрета две жене, приказ састанчења комшија, које поред њега представљају и снимљени гласови. Ове сцене откривају страшне размере малограђанштине, опаке потребе за пакосћу, због неразумевања различитости, због отпора према различитости, што је заправо одраз дубоких унутрашњих конфликта, и празнина која се покушавају запушити на погрешне начине.

Представа почиње амбијентално, у ходнику зграде Хартефакт куће, што је идејно оправдан и занимљив поступак, имајући у виду да ту креће линија радње окупљања комшилука, изражена аудитивним путем; гласове станара који расправљају о правилима понашања у згради и проблемима становања слушамо и док се пењемо до стана. Но, проблем је у доживљају овог поступка, који није био пунији због недовољне функционалности простора, тешкоћа да допремо погледом до играних сцена, због бројних гледалаца стешњених у ходнику, али и случајних пролазника, стварних комшија који су се пробијали кроз масу гледалаца.

Ана Тасић (*Полиџика*, 15. март 2026)

Гушење различитости

Сам наслов комада *Без буке од два до шест* младе списатељице Софије Димитријевић јасно указује на то да његова прича има везе с кућним редом. Имајући то у виду, али и чињеницу да се позориште Хартефакт кућа налази у стану, млада редитељка Тара Митровић маштовито и концептуално оправдано осмишљава почетак представе: гледаоци су у улазу у зграду у којој се налази тај стан и слушају Милана Зарића у улози председника кућног савета који им предочава кућни ред и друга правила понашања у згради. Редитељка већ ту уводи једно, и у концептуалном и у перформативном смислу одлично решење, а које ће пун замајац добити када се радња и ми с њом преместе у стан. Други станари зграде – како ће се показати, опресивни фактор у животу јунакиње – материјализују се само као хук персонализованих гласова који допире с различитих страна, буквално се обавијајући око нас (одличан рад дизајнера звука Николе Ерића). Тиме се метафорично опредмећује један од главних мотива комада, мешање комшија у туђ живот, а које од љубопитљивости временом прераста у насиље. Гласови станара асоцирају на антички хор неких опаких ликова (рецимо, фурија), док би у том случају Зарић био хоровођа.

Прича се одвија у салонском стану грађанског брачног пара, сличном оном у ком се налази и Хартефакт кућа, те је ова „метонимија“ само мало сценографски разрађена неколиким елементима намештаја у стилу који одговара том друштвеном слоју (сценографија Ивоне Деспотовић). На почетку овог, главног дела приче, драматур-

гија се заснива на саспенсу, односно на тајни због чега старију професорку универзитета (Анита Манчић) посећује млада жена (Ива Милановић), која својом одећом и понашањем асоцира на проститутку, мада нимало банално и карикатурално, већ с мером, укусом и у потпуности драмски утемељено и оправдано. Карактерној, генерацијској и сталешкој диференцијацији између њих две доприносе и знаковно разговетни реалистички костими Милене Костић. Две глумице одлично граде саспенс, да би се ускоро (извињавам се због спојловања) развејала сумња да је реч о лезбијском контакту, потврдило да је млађа заиста проститутка, а сазнало да је старија супруга сад већ покојне „муштерије“ ове прве.

Од тренутка кад се сазна природа њиховог односа, он почиње да се развија у сасвим новом правцу: госпођа жели да се сваке недеље сусреће с проститутком како би разговарала о покојном мужу (те састанке, наравно, уредно плаћа), те сазнавала какво је било његово друго лице, оно које она за толике године није приметила. Две глумице у одличној партнерској игри, деликатним глумачким средствима налик плетењу најфиније чипке, развијају вишеслојан однос између ова два лика, у којем се укрштају нежност и женска солидарност с бесом узрокованим тиме што друштвено привилеговани никада неће моћи у потпуности да разумеју оне друге. Кроз њихов однос преламају се неки од главних мотива овог изразито вишеслојног текста, у распону од открића да никада до краја не може да се спозна Други, иако смо с њим провели цео живот, до бахатости и насиља које политички моћници, какав је био и госпођин муж, спроводе над социјално подређенима, посебно женама, а конкретно онима које се баве најстаријим занатом.

У паралелном наративном току развија се још један мотив, а који је на почетку представе само наговештен: грубо мешање комшија у живот појединца. И даље до нас долазе, са свих страна, гласови станара, који звуче још узнемиреније, злослутније и опресивније него на почетку, а кроз њих се, путем наглашене градације, исказују све веће оптужбе против професорке и предлажу све оштрије санкције: од оптужби за ширење неморала у згради, до захтева да јој се одузме стан.

Носилац ове паралелне приче је поменути председник кућног савета, кога Милан Зарић врло добро игра и то као снисходљивца, а

koji naizgled ima razumevanja za profesorku, dok joj, zapravo, i on servira pretnje, ali zamotane u liceмерne oblande. Iako na početku socijalno uzdignutiya u odnosu na mladu ženu, profesor-ka na kraju završava takođe kao autkast, marginalsac, pojedinaц kojeg opresivna sredina ugñetava, te odnos solidarности и раз-умевања између њих две сада добија другачији карактер... Али, го-спођина ментална и друштвена рунираност, коју Анита Манчић одлично отеловљује, као и претходна, другачија стања кроз која пролази њена јунакиња, није завршни акорд текста и представе. Пошто сам већ доста спољовао у приказу ове, на свим нивоима ве-ома добре представе, а која се у доброј мери базира на саспенсу, овде ћу се зауставити и оставити будућим гледаоцима да уживају у завршном обрту.

Иван Меденица (Радар, 13. април 2026)

AUTHOR

“Quiet hours from two to six” is more than a house rule – it is a principle by which one lives, survives, or gets by. As long as there is a rule to rely on, one feels safe. But once a rule is broken, discomfort follows -because if something so fundamental can be challenged, then the entire order can change. Mirjana has devoted her life to that order. Exemplary yet rigid, obedient yet sharp, this linguistics professor lives according to structure and discipline. Her world begins to shift with the arrival of Lana – a seemingly unpredictable young woman determined to claim her freedom in a system that barely recognizes the word. As their worlds collide – loudly – *Quiet Hours from Two to Six* reminds us that healing is possible, and that taking flight is both necessary and within reach.

СОФИЈА ДИМИТРИЈЕВИЋ (ЉАКА, 2001)

She began shaping her literary voice early, publishing her novel *Tamo? I nazad?* at fifteen and receiving the “Gašino pero” award. Since then, she has built a dynamic career across theatre and film: her plays have been staged and developed at institutions such as the Belgrade Drama Theatre and the Bifet Theatre, including *ZEKE ili o skakačima*, which closed the International Student Theatre Festival (FIST), and *Rake*, lat-

er produced at the Belgrade Drama Theatre. Hartefakt recognized her drama, *Projekat Ksenija*, as the best contemporary socially engaged full-length play. At the same time, she is also the recipient of the prestigious “Josip Kulundžić” and “Slobodan Selenić” awards from the Faculty of Dramatic Arts. As a dramaturg, she collaborated on productions at the Yugoslav Drama Theatre, and her work extends into screenwriting, with several short films to her credit, as well as co-founding KAMEO, the first short film festival in Čačak. A teaching associate at the Faculty of Dramatic Arts, she has been developing her fourth collaboration with director Tara Mitrović since 2024, including work in Rome within the Playground project alongside the artistic collective Lacasadargilla.

DIRECTOR

One building. Two women. Three encounters. Four neighbors. And countless rules – written and unwritten, long established or completely arbitrary, strictly enforced or loosely interpreted. These are the starting points of *Quiet Hours from Two to Six*. The title refers to the familiar building regulation requiring silence during designated afternoon hours – but it is also a metaphor for the many rules the protagonist, Mirjana, has unquestioningly followed her entire life. Everything begins to shift when she invites Lana into her apartment – a young woman whom the law and the rules are meant to protect, yet often fail to do so. *Quiet Hours from Two to Six* is a story about Mirjana, restrained and silenced for most of her life, and Lana, defiant and unyielding. Two radically different female destinies meet inside a single apartment in a single building – an oppressive microcosm – where, over the course of several days and a few pivotal decisions, something begins to heal. Thanks to each other, and despite everything.

By questioning rules, loneliness, shame, fear, revenge, and comfort, the play invites us to believe that change is possible – if there is a true need for it. At its core, *Quiet Hours from Two to Six* is a reminder of something we may be forgetting: the healing power of friendship, whoever that friend may be; the possibility of recovery, however we define it; and the idea that it is never too late – unless we allow it to become too late. It asks: Do I endure? Why? Is it a choice or just a habit? And what if I deserve better?

TARA MITROVIĆ (2002)

A theatre and radio directing graduate from the Faculty of Dramatic Arts in Belgrade, whose work already moves confidently between classical texts and contemporary voices. During her studies, she directed Ionesco and O'Neill, presenting *Anna Christie* at the Pozorje of the Young program. At the same time, her productions of Ljubiša Đokić and Sofija Dimitrijević marked important festival moments, including the closing of the 18th International Student Theatre Festival at Bitef Theatre. She has staged numerous readings of contemporary drama at venues such as UK Parobrod, Atelje 212, and Belgrade Drama Theatre, and assisted renowned directors including Lenka Udovički, Marija Milenković, and Sonja Vukičević. Recipient of the "Dr. Hugo Klein" Award for best directing student of her generation, her graduation production, *Nezaboravak, potočnica, zmijske oči*, entered the regular repertoire of the Serbian National Theatre. *Quiet Hours from Two to Six* is her first original project, developed since 2024 within the Playground platform in close collaboration with playwright and dramaturg Sofija Dimitrijević.

REVIEWS

INTIMATE BATTLES OF BODY AND SPIRIT

The text *Quiet Hours from Two to Six* by Sofija Dimitrijević is a very compelling, poetically infused, intimate, and family-centered contemporary drama, but also a drama of community – a social drama. It deals with questions of confronting the death of loved ones, emptiness and longing, the boundless possibilities of freedom, as well as the problems of open sexuality and the primitivism of the environment, the vulgar intrusion into other people's lives, and idleness that breeds pure malice. The central thread of the plot follows the encounter between two women: Mirjana, who has suddenly lost her husband, and Lana, a prostitute who shared his final moments of joy. This collision of two different worlds generates thought-provoking reflections on the choices we make and the lives we lead, often constrained by (un)necessary rules. Director Tara Mitrović stages the play in a restrained, psychologically precise, and predominantly realistic manner, grounding its expressive power in the actors' performances and the tangible intimacy of the space of Heartefact House – an apartment on Despot Stefan Street.

Anita Mančić skillfully and movingly portrays Mirjana, a rigid linguistics professor, broken and lonely after her husband's heart attack. Driven by the desire to revive memories of him – or to deepen her understanding of who he was – she enters into regular contact with Lana, a woman of a completely different nature. Iva Milanović shapes this character vividly and authentically, as a determined and bold young woman, aware of herself and the power she holds over men – practical, yet somewhat neurotic, convinced that she enjoys her work. As such, she gradually softens Mirjana's rigidity, which may have distanced her from her beloved husband. Milan Zarić also subtly builds the character of a neighbor, the new president of the tenants' council. He carries a narrative line that runs parallel to the encounters between the two women, depicting meetings of the neighbors, represented alongside him by recorded voices. These scenes reveal the alarming extent of petty bourgeois mentality – the malicious urge to harm, stemming from a lack of understanding and rejection of difference. Ultimately, this reflects deep inner conflicts and voids that people attempt to fill in misguided ways.

The performance begins in an environmental, site-specific manner – in the hallway of the building that houses Heartefact House – which is a conceptually justified and interesting approach, given that this is where the storyline of the neighbors' gathering originates, conveyed through sound. As we walk up to the apartment, we listen to the voices of tenants discussing house rules and housing issues. However, the problem lies in the overall experience of this device, which was not fully realized due to the limited functionality of the space, the difficulty of seeing the performed scenes because of the large number of spectators crowded into the hallway, and even the presence of random passersby – actual neighbors trying to make their way through the audience.

Ana Tasić (*Politika*, March 15, 2026)

THE SUFFOCATION OF DIFFERENCE

The very title of the play *Quiet Hours from Two to Six* by the young playwright Sofija Dimitrijević clearly indicates that its story is connected to house rules. Taking this into account – as well as the fact that Heartefact House is located in an apartment – young director Tara Mitrović imaginatively and conceptually justifies the opening of the performance: the

audience stands in the entrance of the building where the apartment is located, listening to Milan Zarić in the role of the tenants' council president as he lays out the house rules and other behavioral norms. Already at this point, the director introduces a solution that is highly effective both conceptually and performatively, reaching its full impact once the action – and the audience with it – moves into the apartment. The other tenants – who will prove to be an oppressive force in the protagonist's life – are materialized only through a murmur of personalized voices coming from different directions, literally surrounding us (an excellent achievement by sound designer Nikola Erić). In this way, one of the play's central motifs is metaphorically embodied: the intrusion of neighbors into other people's lives, which evolves from mere curiosity into violence. The voices of the tenants evoke an ancient chorus of malevolent figures (for instance, the Furies), with Zarić in the role of the chorus leader. The story unfolds in a bourgeois salon apartment, similar to the one in which Heartefact House itself is located, so this "metonymy" is scenographically developed with just a few elements of furniture appropriate to that social class (set design by Ivona Despotović). At the beginning of this main part of the story, the dramaturgy relies on suspense – on the mystery of why an older university professor (Anita Mančić) is being visited by a young woman (Iva Milanović), whose clothing and behavior suggest a prostitute, though not in a banal or caricatured way, but with measure, taste, and full dramatic justification. The clear differences in character, generation, and social class between the two are further emphasized by the distinct, realistic costumes designed by Milena Kostić. The two actresses skillfully build the suspense, which is soon resolved (apologies for the spoiler): the suspicion of a lesbian relationship is dispelled, it is confirmed that the younger woman is indeed a prostitute, and it is revealed that the older woman is the widow of the younger woman's now-deceased client.

From the moment the nature of their relationship is revealed, it begins to develop in an entirely new direction: the lady wishes to meet the prostitute every Sunday to talk about her late husband (and, of course, she pays for these meetings), to learn about the side of him she had never noticed over so many years. Through excellent partner work, using delicate acting techniques akin to weaving the finest lace, the two actresses develop a multilayered relationship between these characters – one in which tenderness and female solidarity intertwine with anger caused by

the fact that the socially privileged can never fully understand those on the margins. Through their relationship, some of the central motifs of this richly layered text are refracted – from the realization that one can never fully know the Other, even after a lifetime spent together, to the arrogance and violence exercised by the politically powerful (such as the lady's husband) over the socially subordinate, especially women, and in particular those engaged in the oldest profession.

In a parallel narrative line, another motif develops – one that is only hinted at the beginning of the performance: the crude intrusion of neighbors into an individual's life. The voices of the tenants continue to reach us from all sides, now sounding even more agitated, ominous, and oppressive than before. Through them, and by means of a clear escalation, increasingly severe accusations are directed at the professor, along with progressively harsher proposed sanctions – from accusations of spreading immorality in the building to demands that her apartment be taken away.

The bearer of this parallel storyline is the aforementioned president of the tenants' council, played very effectively by Milan Zarić as a condescending figure who appears to show understanding toward the professor, while in reality also delivering threats – wrapped in hypocritical politeness. Although initially socially superior to the young woman, the professor ultimately ends up as an outcast herself – a marginalized individual oppressed by her environment – so the relationship of solidarity and understanding between the two women takes on a different dimension. However, the mental and social ruin of the lady, which Anita Mančić portrays with great skill – along with the various states her character goes through – is not the final note of either the text or the performance. Since I have already revealed quite a lot in discussing this production, which is highly accomplished on all levels and largely built on suspense, I will stop here and leave future audiences to enjoy the final twist for themselves.

Ivan Medenica (*Radar*, April 13, 2026)